

AND UNDERNEATH THE EVERLASTING ARMS

3 EN 4 AUGUSTUS 2017 - 22U
SINT-PETRUS-EN-PAULUSKERK, OOSTENDE

De voorstelling van Graindelavoix wordt gezongen in het Latijn en gesproken in het Engels. Om artistieke redenen wordt er geen boventiteling voorzien. De poëtische teksten van Beckett zijn zoals een muzikale partituur en blijven zelfs voor *native speakers* inhoudelijk gedeeltelijk obscuur. We willen u echter graag de mogelijkheid geven de originele teksten vooraf door te nemen, alsook een werkvertaling. Dit is geen must voor de ervaring van de voorstelling; beschouw het als een werkinstrument vooraf en nadien.

GRAINDELAVOIX

STILL
Samuel Beckett

SI DEDERO SOMNUM OCULIS MEIS
Alexander Agricola

IN PACE/SI DEDERO
Josquin Desprez

IN PACE/SI DEDERO
Ludwig Senfl

AGNUS DEI I MISSA SI DEDERO
Alessandro Coppini

AGNUS DEI II MISSA SI DEDERO
Jakob Obrecht

AGNUS DEI III MISSA SI DEDERO
Antoine Divitis

AGNUS DEI I, II, III MISSA HERCULES DUX FERRARIAE
Josquin Desprez

FOR TO END YET AGAIN
Samuel Beckett

MEDIA VITA IN MORTE SUMUS
Nicolas Gombert

MEDIA VITA IN MORTE SUMUS
John Sheppard

MEDIA VITA IN MORTE SUMUS
Orlando di Lasso

GRAINDELAVOIX

Performers/zangers: Anne-Kathryn Olsen, Carine Tinney, Razek-François Bitar, Albert Riera, Andrés Miravete, Marius Peterson, Arnout Malfliet, Joachim Höchbauer en Björn Schmelzer.

Beckett-incantaties: Anne-Kathryn Olsen, Carine Tinney

Scenografie en dramaturgie: Margarida Garcia

Licht: Koen Broos

Geluid: Alexandre Fostier

Concept en artistieke leiding: Björn Schmelzer

Graindelavoix wordt structureel ondersteund door de Vlaamse Gemeenschap in samenwerking met Resonanz Konzerthaus Wenen, MaerzMusik Berlijn, Wilde Westen Kortrijk, Hospital of Undersized Gestures, Lissabon.

STILL

Bright at last close of a dark day the sun shines out at last and goes down. Sitting quite still at valley window normally turn head now and see it the sun low in the southwest sinking. Even get up certain moods and go stand by western window quite still watching it sink and then the afterglow. Always quite still some reason some time past this hour at open window facing south in small upright wicker chair with armrests. Eyes stare out unseeing till first movement some time past close though unseeing still while still light. Quite still again then all quite quiet apparently till eyes open again while still light though less. Normally turn head now ninety degrees to watch sun which if already gone then fading afterglow. Even get up certain moods and go stand by western window till quite dark and even some evenings some reason long after. Eyes then open again while still light and close again in what if not quite a single movement almost. Quite still again then at open window facing south over the valley in this wicker chair though actually close inspection not still at all but trembling all over. Close inspection namely detail by detail all over to add up finally to this whole not still at all but trembling all over. But casually in this failing light impression dead still even the hands clearly trembling and the breast faint rise and fall. Legs side by side broken right angles at the knees as in that old statue some old god twanged at sunrise and again at sunset. Trunk likewise dead plumb right up to top of skull seen from behind including nape clear of chairback. Arms likewise broken right angles at the elbows forearms along armrests just right length forearms and rests for hands clenched lightly to rest on ends. So quite still again then all quite quiet apparently eyes closed which to anticipate when they open again if they do in time then dark or some degree of starlight or moonlight or both. Normally watch night fall however long from this narrow chair or standing by western window quite still either case. Quite still namely staring at some one thing alone such as tree or bush a detail alone if near if far the whole if far enough till it goes. Or by eastern window certain moods staring at some point on the hillside such as that beech in whose shade once quite still till it goes. Chair some reason always same place same position facing south as though clamped down whereas in reality no lighter no more movable imaginable. Or anywhere any ope staring out at nothing just failing light quite still till quite dark though of course no such thing just less light still when less did not seem possible. Quite still then all this time eyes open when discovered then closed then opened and closed again no other movement any kind though of course not still at all when suddenly or so it looks this movement impossible to follow let alone describe. The right hand slowly opening leaves the armrest taking with it the whole forearm complete with elbow and slowly rises opening further as it goes and turning a little deasil till midway to the head it hesitates and hangs half open trembling in mid air. Hangs there as if half inclined to return that is sink back slowly closing as it goes and turning the other way till as and where it began clenched lightly on end of rest. Here because of what comes now not midway to the head but

STIL

Helder eindelijk einde van een donkere dag de zon schijnt eindelijk en verdwijnt. Stil zittend met het gezicht naar het raam met het gezicht naar het dal gewoonlijk hier het hoofd draaien en ernaar staren in het zuidwesten naar de zon die zakt. En zelfs opstaan bepaalde stemmingen en aan het raam west gaan staan stil ernaar starend naar de zon die zakt en vervolgens de gloed van het avondrood. Nog altijd stil enige reden sinds enige tijd dit uur met het gezicht naar het open raam met het gezicht naar het zuiden in de kleine rechte rieten leunstoel. De ogen staren nietsziend naar buiten tot eerste beweging sinds enige tijd ze sluiten hoewel nog steeds nietsziend nog steeds licht. Heel stil dus opnieuw volkomen rustig schijnbaar totdat ze opnieuw opengaan nog steeds licht hoewel minder. Hier gewoonlijk het hoofd om en nabij honderd graden draaien naar de zon staren of als ze verdwenen is naar de afnemende gloed. En zelfs opstaan bepaalde stemmingen en aan het raam west gaan staan tot het donker en zelfs bepaalde avonden enige reden lang daarna. De ogen gaan dan opnieuw open nog steeds licht en sluiten opnieuw in één enkele beweging of bijna. Heel stil dan opnieuw met het gezicht naar het zuiden naar het dal in de rieten leunstoel hoewel in werkelijkheid van dichtbij gezien helemaal niet stil maar trillend van top tot teen. Van dichtbij te weten detail voor detail om te komen tot dit alles niet stil helemaal niet maar trillend van top tot teen. Maar eerste gezicht in dit afnemend licht schijnbaar doodstil zelfs de handen duidelijk helemaal trillend en de borst nauwelijks op en neer gaand. De benen naast elkaar gebroken rechthoek in de knie naar het beeld van dat oude standbeeld een of andere oude godheid die galmde bij zonsopgang én zonsondergang. De romp eveneens loodrecht tot aan de kruin van de schedel van achteren gezien met inbegrip van de nek boven de rugleuning. De armen eveneens gebroken rechthoek bij de elleboog de onderarmen langs de lange armleuningen net genoeg armen en leuningen dat aan het eind ervan de losjes gebalde vuisten kunnen steunen. Heel stil dan opnieuw volkomen rustig schijnbaar ogen gesloten welke anticiperen eenmaal weer open tenzij ze te lang wachten dan donker ofwel maanlicht of sterren of allebei. Gewoonlijk staren naar de nacht die invalt enige tijd die zij ervoor nodig heeft vanuit de nauwe leunstoel of staande bij het raam west stil in beide gevallen. Stil te weten starend naar een afzonderlijk ding een of andere boom of struik een afzonderlijk detail indien dichtbij het geheel indien ver genoeg tot het verdwijnt. En zelfs aan het raam oost bepaalde stemmingen starend naar een of ander punt op de helling zoals de beuk in de schaduw waarvan eens stil tot hij verdwijnt. De leunstoel enige reden altijd zelfde plaats met het gezicht naar het raam met het gezicht naar het zuiden als aan de grond genageld terwijl in werkelijkheid niets lichter niets gemakkelijker te verplaatsen denkbaar is. Of elders doet er niet toe naar welke opening te staren naar niets noemenswaardigs niets dan het afnemende licht tot volledig donker hoewel natuurlijk nooit zoiets alleen nog minder licht als minder niet mogelijk leek. Heel stil dan al die tijd ogen open eerst vervolgens gesloten weer open geen enkele andere beweging

almost there before it hesitates and hangs there trembling as if half inclined etc. Half no but on the verge when in its turn the head moves from its place forward and down among the ready fingers where no sooner received and held it weighs on down till elbow meeting armrest brings this last movement to an end and all still once more. Here back a little way to that suspense before head to rescue as if hand's need the greater and on down in what if not quite a single movement almost till elbow against rest. All quite still again then head in hand namely thumb on outer edge of right socket index ditto left and middle on left cheekbone plus as the hours pass lesser contacts each more or less now more now less with the faint stirrings of the various parts as night wears on. As if even in the dark eyes closed not enough and perhaps even more than ever necessary against that no such thing the further shelter of the hand. Leave it so all quite still or try listening to the sounds all quite still head in hand listening for a sound.

welke dan ook hoewel natuurlijk helemaal niet stil als plotseling schijnbaar althans de beweging nu onmogelijk te volgen laat staan te beschrijven. De rechtervuist langzaam opengaand laat de armleuning los met medenemen van de hele onderarm plus de elleboog en gaat langzaam omhoog nog steeds verder opengaand en rechtsom draaiend tot hij halverwege het hoofd aarzelt en half open trillend in de lucht hangt. Zwevend als het ware half geneigd terug te keren te weten terug te vallen zich langzaam sluitend en naar de andere kant draaiend tot waar en hoe in het begin losjes gebald op het uiteinde van de leuning. Hier vanwege hetgeen volgt niet meer halverwege het hoofd maar bijna daar alvorens te aarzelen trillend als het ware half geneigd enz. Half nee maar op het punt als op zijn beurt het hoofd naar voren beweegt en naar beneden tot tussen de afwachende vingers waar onmiddellijk opgevangen en vastgehouden het zwaar doorbuigt tot het de armleuning raakt en de elleboog aan de beweging een eind maakt en alles stil wederom. Hier een stukje terug tot de voornoemde zwevende positie alvorens het hoofd terug te nemen alsof de behoefte van de vingers sterker dan de zijne en voorover naar beneden in één enkele beweging of bijna tot de botsing elleboogleuning. Heel stil dan weer hoofd in hand te weten de duim op de buitenkant van de rechter oogkas de wijsvinger idem links en de middelvinger op het linker jukbeen maar naarmate de uren verstrijken minder contacten meer of minder elk min of meer nu eens meer dan weer minder al naar gelang de lichte bewegingen van de verschillende delen naarmate de nacht verstrijkt. Alsof zelfs in het donker ooglid gesloten niet genoeg en meer dan ooit noodzakelijk tegen nooit zoiets de extra bescherming van de hand. Het zo laten helemaal stil of anders geluiden aftasten bewegingloos het luisteren naar de geluiden heel stil hoofd in hand uit op een geluid.

Vertaling: Jacq Vogelaar, Rob van Rossum
<http://tijdschrifttraster.nl/beckett-kis-kluge/sissers/>

FOR TO END YET AGAIN

For to end yet again skull alone in a dark place pent bowed on a board to begin. Long thus to begin till the place fades followed by the board long after. For to end yet again skull alone in the dark the void no neck no face just the box last place of all in the dark the void. Place of remains where once used to gleam in the dark on and off used to glimmer a remain. Remains of the days of the light of day never light so faint as theirs so pale. Thus then the skull makes to glimmer again in lieu of going out. There in the end all at once or by degrees there dawns and magic lingers a leaden dawn. By degrees less dark till final grey or all at once as if switched on grey sand as far as eye can see beneath grey cloudless sky same grey. Skull last place of all black void within without till all at once or by degrees this leaden dawn at last checked no sooner dawned. Grey cloudless sky grey sand as far as eye can see long desert to begin. Sand pale as dust ah but dust indeed deep to engulf the haughtiest monuments which too it once was here and there. There in the end same grey invisible to any other eye stark erect amidst his ruins the expelled. Same grey all that little body from head to feet sunk ankle deep were it not for the eyes last bright of all. The arms still cleave to the trunk and to each other the legs made for flight. Grey cloudless sky ocean of dust not a ripple mock confines verge upon verge hell air not a breath. Mingling with the dust slowly sinking some almost fully sunk the ruins of the refuge. First change of all in the end a fragment comes away and falls. With slow fall for so dense a body it lights like cork on water and scarce breaks the surface. Thus then the skull last place of all makes to glimmer again in lieu of going out. Grey cloudless sky verge upon verge grey timeless air of those nor for God nor for his enemies. There again in the end way amidst the verges a light in the grey two white dwarfs. Long at first mere whiteness from afar they toil step by step through the grey dust linked by a litter same white seen from above in the grey air. Slowly it sweeps the dust so bowed the backs and long the arms compared with the legs and deep sunk the feet. Bleached as one same wilderness they are so alike the eye cannot tell them apart. They carry face to face and relay each other often so that turn about they backward lead the way. His who follows who knows to shape the course much as the coxswain with light touch the skiff. Let him veer to the north or other cardinal point and promptly the other by as much to the antipode. Let one stop short and the other about this pivot slew the litter through a semi-circle and thereon the roles are reversed. Bone white of the sheet seen from above and the shafts fore and aft and the dwarfs to the crowns of their massy skulls. From time to time impelled as one they let fall the litter then again as one take it up again without having to stoop. It is the dung litter of laughable memory with shafts twice as long as the couch. Swelling the sheet now fore now aft as permutations list a pillow marks the place of the head. At the end of the arms the four hands open as one and the litter so close to the dust already settles without a sound. Monstrous extremities including skulls stunted legs and trunks monstrous arms stunted faces. In the end the feet as one lift clear the left forward

OM ALWEER TE EINDIGEN

Om alweer te eindigen schedel alleen op een donkere plaats gebogen gekluisterd aan een plank te beginnen. Lang zo te beginnen tot de plaats vervaagt gevolgd door de plank niet lang daarna. Om alweer te eindigen schedel alleen in het duister de leegte geen nek geen gelaat alleen de doos laatste plaats van allemaal in het duister de leegte. Plaats van overblijfselen waar ooit glansde in het duister af en toe glinsterde een overblijfsel. Overblijfselen van de dagen van het daglicht geen licht zo zwak als dat van hen zo bleek. Zo staat dan de schedel op het punt weer te gaan glinsteren in plaats van uit te gaan. Daar in één keer of gradueel daar breekt uiteindelijk aan en magie blijft rondzweven een loden dageraad. Gradueel minder duister tot uiteindelijk grijs of in één keer alsof ingeschakeld grijs zand zover ik blikken kan onder grijze wolkenloze lucht zelfde grijs. Schedel laatste plaats van allemaal zwarte leegte vanbinnen van buiten tot in één keer of gradueel deze loden dageraad eindelijk tegengehouden niet eerder aanbrak. Grijze wolkenloze lucht grijs zand zover ik blikken kan lange woestijn te beginnen. Zand bleek als stof ah daadwerkelijk stof om diep op te slokken de hoogmoedigste monumenten die het ooit zelf ook was hier en daar. Daar uiteindelijk zelfde grijs onzichtbaar voor ieder ander oog grimmig rechtop temidden van zijn puinhopen de verdrevene. Zelfde grijs dat hele kleine lichaam van hoofd tot voet enkeldiep verzonken behoudens de ogen laatste helder van allemaal. De armen kleven nog steeds aan de romp en aan elkaar de benen gemaakt voor vlucht. Grijze wolkenloze lucht oceaan van stof geen rimpeling schijnbeperkt rand na rand hellelucht geen ademtocht. Zich mengend met het stof langzaam zinkend sommige haast volledig gezonken de puinhopen van het toevluchtsoord. Eerste verandering van alle uiteindelijk komt een brokstuk los en valt. Met langzame val want zo'n dicht lichaam dat het verlicht als kurk op water en ternauwernood het oppervlak doorbreekt. Zo staat dan de schedel laatste plaats van allemaal op het punt weer te gaan glinsteren in plaats van uit te gaan. Grijze wolkenloze lucht rand na rand grijze tijdloze lucht van hen noch voor God noch voor zijn vijanden. Daar opnieuw uiteindelijk ver temidden van de randen een licht in het grijs twee witte dwergen. Aanvankelijk lang slechts witheid van veraf zwoegen zij stap voor stap door het grijze stof verbonden door een draagbaar zelfde wit gezien van bovenaf in de grijze lucht. Langzaam sleept hij door het stof zo gebogen de ruggen en lang de armen vergeleken met de benen en diep verzonken de voeten. Gebleekt als één zelfde wildernis lijken ze zo op elkaar dat het oog ze niet uit elkaar kan houden. Ze dragen de gezichten naar elkaar toe en wisselen elkaar vaak af zodat omdraaien zij achterwaarts de weg wijzen. Van hem die volgt die de koers weet te zetten zoals de stuurman met lichte aanraking de sloep. Laat hem naar het noorden koersen of andere windstreek en direct de ander net zoveel naar de tegenpool. Laat de een plotseling stilstaan en de ander om dit draaipunt de draagbaar zwenken in een halve cirkel en daarop zijn de rollen omgedraaid. Botwit van het doek gezien van bovenaf en de stangen voor en achter en de dwergen op de kruinen van hun zware schedels. Van tijd tot tijd gedreven

backward the right and the amble resumes. Grey dust as far as eye can see beneath grey cloudless sky and there all at once or by degrees this whiteness to decipher. Yet to imagine if he can see it the last expelled amidst his ruins if he can ever see it and seeing believe his eyes. Between him and it bird's-eye view the space grows no less but has only even now appeared last desert to be crossed. Little body last stage of all stark erect still amidst his ruins all silent and marble still. First change of all a fragment comes away from mother ruin and with slow fall scarce stirs the dust. Dust having engulfed so much it can engulf no more and woe the little on the surface still. Or mere digestive torpor as once the boas which past with one last gulp clean sweep at last. Dwarfs distant whiteness sprung from nowhere motionless afar in the grey air where dust alone possible. Wilderness and carriage immemorial as one they advance as one retreat hither thither halt move on again. He facing forward will sometimes halt and hoist as best he can his head as if to scan the void and who knows alter course. Then on so soft the eye does not see them go driftless with heads sunk and lidded eyes. Long lifted to the horizontal faces closer and closer strain as it will the eye achieves no more than two tiny oval blanks. Atop the cyclopean dome rising sheer from jut of brow yearns white to the grey sky the bump of habitativity or love of home. Last change of all in the end the expelled falls headlong down and lies back to sky full little stretch amidst his ruins. Feet centre body radius falls unbending as a statue falls faster and faster the space of a quadrant. Eagle the eye that shall discern him now mingled with the ruins mingling with the dust beneath a sky forsaken of its scavengers. Breath has not left him though soundless still and exhaling scarce ruffles the dust. Eyes in their orbits blue still unlike the doll's the fall has not shut nor yet the dust stopped up. No fear henceforth of his ever having not to believe them before that whiteness afar where sky and dust merge. Whiteness neither on earth nor above of the dwarfs as if at the end of their trials the litter left lying between them the white bodies marble still. Ruins all silent marble still little body prostrate at attention wash blue deep in gaping sockets. As in the days erect the arms still cleave to the trunk and to each other the legs made for flight. Fallen unbending all his little length as though pushed from behind by some helping hand or by the wind but not a breath. Or murmur from some dreg of life after the lifelong stand fall fall never fear no fear of your rising again. Sepulchral skull is this then its last state all set for always litter and dwarfs ruins and little body grey cloudless sky glutted dust verge upon verge hell air not a breath? And dream of a way in a space with neither here nor there where all the footsteps ever fell can never fare nearer to anywhere nor from anywhere further away? No for in the end for to end yet again by degrees or as though switched on dark falls there again that certain dark that alone certain ashes can. Through it who knows yet another end beneath a cloudless sky same dark it earth and sky of a last end if ever there had to be another absolutely had to be.

als één man laten zij de draagbaar vallen dan weer als één man nemen zij hem weer op zonder te hoeven bukken. Het is de vuile draagbaar van lachwekkende herinnering met draagstangen tweemaal zo lang als het bed. Het doek opbollend soms voor soms achter zoals het de rangschikking behaagt markeert een kussen de plaats van het hoofd. Aan het einde van de armen openen de vier handen zich als één en de draagbaar zo dicht bij het stof komt tot stilstand zonder één geluid. Monsterlijke uiteindes met inbegrip van schedels onvolgroeide benen en rompen monsterlijke armen onvolgroeide gezichten. Tenslotte gaan de voeten als één omhoog de linker naar voren naar achteren de rechter en de wandeling vervolgt. Grijs stof zover als ik blikken kan onder grijze wolkenloze lucht en daar in één keer of gradueel deze witheid te ontcijferen. Maar te bedenken of hij het kan zien de laatste verdrevene temidden van zijn brokstukken of hij het ooit kan zien en ziende zijn ogen gelooft. Tussen hem en het wordt in vogelvucht de afstand niet kleiner maar schijnt slechts zelfs nu nog de laatste te doorkruisen woestijn. Klein lichaam laatste fase van alles nog grimmig rechtop temidden van zijn puinhopen helemaal stil en marmer onbeweeglijk. Eerste verandering van alle een brokstuk komt los van moederpuin hoop en verstoort met langzame val ternauwernood het stof. Stof dat zoveel heeft opgeslokt dat het niet meer kan opslokken en wee het weinige nog aan het oppervlak. Of slechts luie stoelgang als eens de boas die eindelijk voorbij met een laatste teug schoon schip maken. Dwerfen verre witheid ontstaan uit het niets bewegingsloos veraf in de grijze lucht waar stof alleen mogelijk. Wildernis en berrie onheuglijk als één rukken zij op als één trekken zij zich terug hierheen daarheen stoppen en gaan weer voort. Hij die vooruit kijkt zal soms halt houden en zo goed als hij kan zijn hoofd omhoog hijsen als om de leegte te overzien en wie weet van koers te veranderen. Dan verder zo zacht dat het oog hen niet ziet gaan doelloos met hoofden omlaag en geloken ogen. Lang opgeslagen naar het horizontale gezichten dichter en dichter hoezeer het zich ook inspant bereikt het oog niets dan twee minuscule ovale leemten. Bovenop de cyclopische koepel doorzichtig oprijzend uit wenkbrauwboog smacht wit tegen de grijze lucht de bult van habitativiteit of liefde voor thuis. Laatste kans van allemaal tenslotte valt de verdrevene voorover en ligt achterover naar hemel volledige kleine strekking temidden van zijn puinhopen. Voeten midden valt lichaam straal zonder buigen terwijl een standbeeld sneller en sneller valt de ruimte van een kwadrant. Arend het oog dat hem nu onderscheidt gemengd met de puinhopen zich mengend met het stof onder een hemel verlaten door zijn aasgieren. Adem heeft hem niet verlaten hoewel nog steeds geluidloos en uitademmen het stof nauwelijks door elkaar blaast. Ogen in hun blauwe banen nog steeds verschillend van die van de pop heeft de val niet gesloten noch het stof reeds verstopt. Geen vrees voortaan dat hij ze ooit eerder niet moet geloven die witheid veraf waar lucht en stof samenkomen. Witheid noch op aarde noch boven de dwerfen als aan het eind van hun beproevingen de draagbaar tussen hen in liggend de witte lichamen marmeronbeweeglijk. Puinho-

pen volledig stil marmeronbeweeglijk klein lichaam uitgestrekt in de houding spoel blauw diep in gapende holten. Zoals in de dagen rechtop kleven de armen nog steeds aan de romp en aan elkaar de benen gemaakt voor vlucht. Gevallen zonder buigen zijn volledige kleine lengte alsof geduwd van achteren door een of andere helpende hand of door de wind maar geen zucht. Of geroezemoes van een of andere drab van het leven na het levenslang standhouden vallen vallen nooit vrezen geen vrees dat je weer zult opstaan. Grafschedel is dit dan zijn laatste toestand geheel voorbereid voor altijd draagbaar en dwergen puinhopen en klein lichaam grijze wolkenloze lucht overtollig stof rand na rand hellelucht geen ademtocht? En droom van een weg in een ruimte met hier noch daar waar alle voetstappen ooit neerdaalden nooit dichters naar ergens kunnen reizen noch van ergens verder vandaan? Nee want tenslotte om weer te eindigen gradueel of als ingeschakeld valt duisternis daar weer die zekere duisternis die alleen zekere as kan. Erdoorheen wie weet nog een einde onder een wolkenloze lucht zelfde duister het aarde en lucht van een laatste einde als er ooit nog een zou moeten zijn absoluut zou moeten zijn.

Werkvertaling : graindelavoix

Still en For to end yet again,
opgenomen als Fizzles 7 & 8
in Samuel Beckett, The Complete Short Prose 1929–1989
Grove Press, New York, 1995

LATIJNSE INCANTATIES

Si dederō somnum oculis meis, Et palpebris meis dormitationem.

psalm 131:4

Media vita in morte sumus. Quem quærimus adjutorem nisi te, Domine? Qui pro peccatis nostris juste irasceris Sancte Deus, sancte fortis Sancte misericors Salvator Amaræ mortis ne tradas nos.

anoniem Frankrijk 8ste eeuw

Zo ik mijn ogen slaap geve, mijn oogleden sluimering.

Temidden van het leven zijn wij in de dood. Wie zoeken we als helper dan U, Heer? Heilige God, heilige sterkte, heilige en medelijdende redder, die door onze zonden met recht vertoornd is, lever ons niet over aan de bittere dood.